

Ošklivé káčátko

Laskavost, Štěstí

Známa pohádka od dánského spisovatele Hanse Christiana Andersena o káčátku, které si myslelo, že je ošklivé.

Kachně se vylíhnou krásná žlutá káčátka, ale jedno z nich, které se vylíhlo jako poslední, je jakési jiné – šedé. Na dvoře se mu každý posmívá, a tak celé zoufalé...

🕒 8 min

😊 3+

Byla jednou jedna kachna. Ta kachna žila na ostrůvku uprostřed jezera, které lemovaly vysoké topoly. Jezero bylo domovem více kachních rodin, ale také labutí, žab a rybiček.

Kachna se už náramně těšila na svoji vlastní rodinku a představovala si, jak i ona bude hrdě po jezeře plavat a za ní půjdou v zástupu malá káčátka. Seděla na vajíčkách a očekávala, že se brzy vylíhnou. A opravdu se zanedlouho začalo z vajíček **ozývat tukání**. Jedno za druhým začala vajíčka praskat a malé zobáčky se pomalu prodíraly na svět. Máma kachna je přitom povzbuzovala **hlasitým kvákáním**. Šest vajíček se už vylíhlo a malá káčátka pobíhala sem a tam. Zářila jako malá žlutá sluníčka. Jedno hezčí než druhé. Byla hned nedočkavá a zvědavá, co je čeká za rákosím, ale máma kachna je zobákem pokaždé zastavila. Čekala ještě na poslední, sedmé vejce. Bylo o něco větší než ostatní vajíčka a káčátku se z něho na svět jaksi nechtělo. Až za hodnou chvíli se konečně i z posledního vajíčka ozvaly **dlouho očekávané zvuky**. Na vajíčku se nejdříve vytvořila malá prasklinka, až nakonec úplně prasklo a na svět se prodrala další hlavička. Velká a šedá jako popel z uhlíků. Novorozené káčátko bylo celé jaksi velké, nemotorné a těžkopádné. Po zářivě žlutém peří nebylo ani stopy.

Hned, jak se ostatní káčátka naučila mluvit, začala se šedému káčátku posmívat. Říkala mu, že je **ošklivé**. Máma kachna si jen povzdechla a doufala, že za pár dní i toto poslední káčátko zežloutne a bude jako ostatní.

Když šla kolem nich stará husa, **hlasitě zakejhala**: „Jaká pěkná káčátka. Tedy až na to poslední. To je škaredé a nemotorné. Měla by ses ho zbavit, kachno.“

„Ani nápad. Jednoho dne i z něho vyroste krásná kachna. A ať je jaké chce, je přece moje,“ oponovala jí máma kachna.

Káčátko si jen **smutně povzdechlo** a se skloněnou hlavou kráčelo za ostatními.

Když přecházely přes dvůr, všechna zvířátka se mu posmívala, štouchala do něho a neustále mu dělala naschvály. Káčátko to jednoho dne už nevydrželo, odpojilo se od ostatních a zamířilo do křoví u jezera. **Raději chtělo být o samotě.** Bylo velmi smutné z toho, že je ošklivé. Pokaždé, když se podívalo na hladinu jezera, vidělo tam šedý těžkopádný obraz. Kráčelo smutně podél jezírka, když najednou narazilo na rodinku divokých kachen.

Když káčátko vidělo, že divoké kachny jsou stejně šedé jako ono, poprosilo je, aby se mohlo k nim přidat. Divoké kachny souhlasily. Nikdo se mu už neposmíval, a dokonce si našlo i několik kamarádů, se kterými plavali na krátké výlety po jezeře.

Jenže jednoho dne se divoké kachny vydaly na dlouhý let do teplých krajin. Obloha už dávno nebyvala tak slunná a listy na stromech se pomalu ztrácely a poletovaly ve vzduchu. Také vítr každým dnem **silněji foukal.** Káčátko si ale netrouflo na tak dlouhý let a zůstalo u jezera osamocené. Toulalo se po okolí a opět se cítilo nepochopené a škaredé.

Dny byly stále chladnější a deštivější. **Děšť celé dny bičoval** chabý úkryt, který si káčátko postavilo. Na dvůr se vrátit nechtělo, protože nestálo o další posměšky a urážky od ostatních obyvatel dvora. Ale brzy přišla krutá zima. Namísto listů už ve vzduchu poletoval sníh. Vítr byl mrazivý a ošklivé káčátko se celé třáslo zimou. Schoulilo se v křoví a už už se zdálo, že úplně promrzne, když v tu chvíli kolem procházel sedlák. Uviděl na zemi nehybné káčátko, zdvihl jej, zabalil do deky a odnesl domů. V teple u pece káčátko **ihned ožilo.** Dali mu najíst a napít a sedlákovy děti si s ním začaly hrát. Za chvíli však jedno z dětí dostalo nápad, že si zahrají na lov. Káčátko se vylekalo a uteklo skrz pootevřené okýnko z pokoje.

Venku panovala pořádná zima a hlubokým sněhem se téměř ani kráčet nedalo. Káčátko se uchýlilo do nedaleké jeskyně a tam přečkalo zimu ve společnosti **skřehotajících netopýrů,** kteří mu naháněli strach.

Zakrátko už slunce začínalo každým dnem stále víc hřát a příroda se opět postupně probouzela. Ošklivé káčátko už netrávilo dlouhé dny v jeskyni, ale toulalo se po okolí doufajíc, že si najde nějakou potravu.

Jak tak jednoho dne plavalo po jezeře, které už téměř celé roztálo, potkalo labutí rodinku. Krásné labutě s dlouhými bílými krky klidně plavaly po hladině. „Zase se mi jen vysmějí, že jsem ošklivé,“ říkalo si v duchu.

Ale jedna z labutí mu náhle řekla: „A ty proč neplaveš s námi? Rádi tě přijmeme **mezi sebe.**“

Káčátko nemohlo uvěřit vlastním uším. „Jak to, že mě chcete vzít mezi sebe? To jistě jen proto, abyste se mi mohli smát, jak jsem ošklivé. A to já raději samo budu po světě chodit.“ Říká jim.

„Ale kdeže ošklivé. Vždyť se jen podívej na sebe do jezírka,“ odvětlí labuť.

Káčátko se po chvíli váhání podívalo na hladinu. A tentokrát nemohlo uvěřit vlastním očím. Ze ošklivého šedého káčátka je teď krásná bílá labuť. Spokojená se přidala ke své nové rodince.

Když potom plavaly u břehu, běžela vedle nich skupinka dětí a jedno z nich křičí: „Podívejte, podívejte! Přišla k nám nová labuť. A je snad nejhezčí ze všech!“

Mladá labuť si hrdě plavala v jezírku a byla v té chvíli nejšťastnější na světě.

A to je konec pohádky o tom, jak ze ošklivého káčátka vyrostla nádherná bílá labuť. Ačkoliv káčátko mělo o sobě špatné mínění, nebylo nikdy ošklivé, bylo jen jiné než ostatní.